

Ο Άγιος Νεομάρτυς και Ιερομάρτυς Σεραφείμ, Επίσκοπος Φαναρίου και Νεοχωρίου

/ [Πεμπτούσία](#)

Μαρτύρησε στο Φανάρι στις 4 Δεκεμβρίου 1601

Ο Άγιος καταγόταν από την περιοχή της Ευρυτανίας, των Αγράφων τότε, από το χωριό Μπεζήλα, σήμερα ανήκει στον Νομό Καρδίτσας.

μοναχός και ιερομόναχος στην Ι. Μ. Παναγίας της Εσσαλιώτιδος και Φαναριοφανής (και Φαναριοφανής).

Μετά τον θάνατο του Επισκόπου της περιοχής εξελέγη

Επίσκοπος Φαναρίου και Νεοχωρίου.

Συνέβη εκείνον τον καιρό το κίνημα του Διονυσίου του Φιλοσόφου, Επισκόπου Λαρίσης, η καταστολή του, η σύλληψη και το μαρτυρικό του τέλος. Τα γεγονότα αυτά είχαν προκαλέσει αναστάτωση στους Τούρκους. Ήταν ανάγκη όμως να κατέβει ο Άγιος στο Φανάρι, κωμόπολη της επαρχίας του, να μοιράσει στους αγάδες τα συνηθισμένα πεσκέσια. Κάποιοι αγάδες τότε, που μισούσαν τον Άγιο εξαιτίας της αρετής του και της ποιμαντικής του δραστηριότητας, παρακινημένοι από τον φθονερό δαίμονα, άρπαξαν την ευκαιρία να του κάνουν κακό. Μόλις τον

είδαν άρχισαν να συζητούν μεταξύ τους ...Και αυτός ήταν με τον Διονύσιο και πως τόλμησε να εμφανιστεί μπροστά μας όντας εχθρός μας;

Ο Άγιος άκουσε τα σχόλια, νόμισε ότι τα λένε για κάποιον άλλον και ανυποψίαστος ρώτησε για ποιόν τα λένε. Εκείνοι του απάντησαν με θυμό : Για σένα αποστάτη και επίβουλε. Τώρα που έπεσες στα χέρια μας θα τιμωρηθείς και συ, όπως σου αξίζει. Εκτός μόνο εάν θελήσεις να αφήσεις την πίστη σου και να γίνεις Τούρκος. Τότε θα σε συγχωρήσουμε και θα σε τιμήσουμε. Μόνον έτσι θα καταλάβουμε πως μετανόησες και έγινες ένα με μας.

Ο Άγιος, ο οποίος ποθούσε το μαρτύριο για τον Χριστό, τα άκουσε όλα αυτά χωρίς να τα περιμένει, ως θεόσταλη ευκαιρία. Στάθηκε με πολλή γενναιότητα και τους είπε:

Ως προς την κατηγορία που με κατηγορείτε, ξέρετε πολύ καλά ότι είμαι αθώος, όχι μόνον οι Χριστιανοί το γνωρίζουν αλλά εσείς οι Τούρκοι το γνωρίζετε καλύτερα.. Όσον αφορά δε να αφήσω την πίστη μου για να γλυτώσω τον θάνατο, δεν πρόκειται με κανένα τρόπο ν' αφήσω τον γλυκύτατό μου Ιησού και Θεό και Πλάστη μου και μάλιστα τη στιγμή που πρόκειται να θανατωθώ αδίκως. Όσο για τις τιμές που μου λέτε, ελπίζω ν' απολαύσω πολύ περισσότερες τιμές από τον Δεσπότη μου, τις δε δικές σας ούτε να τις ακούσω δεν καταδέχομαι.

Μόλις τ' άκουσαν αυτά οι αγάδες, τον άρπαξαν και τον πήγαν στον πασά κατηγορώντας τον ότι ήταν κι αυτός μαζί με τον Διονύσιο και πως έπρεπε να θανατωθεί σκληρά για παραδειγματισμό.

Τότε ο πασάς κάθισε στον θρόνο του και διέταξε να φέρουν τον Άγιο μπροστά του. Άρχισε με ήρεμο τρόπο να του λέει :

Σε βλέπω πως είσαι συνετός άνθρωπος και απορώ πως συνεργάστηκες μ' εκείνον τον παλιάνθρωπο. Δεν το σκέφτηκες καλά πως επιχειρούσατε κάτι το αδύνατο και καταστροφικό για σας; Και να, βλέπεις πως εκείνος ο κακός είχε κακό τέλος κι εσύ πιάστηκες και κινδυνεύεις να πεθάνεις με άσχημο και φρικτό θάνατο. Όμως εγώ, βλέποντας τη φρονιμάδα σου, λέω πως σαν άνθρωπος έκανες λάθος και επειδή λυπάμαι να σε θανατώσω, σε συμβουλεύω να γίνεις Τούρκος. Όχι μόνο θα σου χαρίσουμε τη ζωή αλλά θα σ' έχουμε και σε μεγάλη υπόληψη για τη σύνεσή σου.

Ο Άγιος με πολλή συντομία του απάντησε :

Το ότι ταλαιπωρούμαι αδίκως το γνωρίζεις καλύτερα από τον καθένα. Όμως την πίστη μου δεν την αρνούμαι ούτε πρόκειται να χωριστώ ποτέ από τον γλυκύτατο Δεσπότη μου και Θεό, τον Ιησού Χριστό, ακόμη κι αν με θανατώνετε με μύριους

θανάτους. Είναι χαρά μου και αγαλλίασή μου. Γι' αυτό, άρχοντα, δείρε με σφάξε με, κόψε με, κάνε ό,τι μπορείς.

Ο πασάς τότε διέταξε να τον δείρουν αλύπητα για ώρα και να του κόψουν τη μύτη και να τον ρίξουν στη φυλακή. Χωρίς καμιά φροντίδα, χωρίς τροφή και νερό.

Ο Άγιος χαιρόταν στη φυλακή και ευχαριστούσε τον Θεό που τον αξίωσε να πάθει για το όνομά Του και Τον παρακαλούσε να του δώσει υπομονή μέχρι τέλους.

Την άλλη μέρα διέταξε ο πασάς να τον φέρουν πάλι μπροστά του.

Άραγε, του λέει με άμετρη έπαρση, Σεραφείμ, σωφρονίστηκες από τα χθεσινά βάσανα, κατάλαβες το συμφέρον σου, να κάνεις εκείνο που σε συμβουλεύω σαν φίλος σου ή επιμένεις στην κακή σου γνώμη;

Ο Άγιος με χαρούμενο πρόσωπο του απάντησε :

Έπρεπε, άρχοντα, να μη σου απαντήσω καθόλου. Επειδή όμως λες πως είσαι φίλος μου και με συμβουλεύεις αυτήν την κακή συμβουλή, δηλαδή να αφήσω τον Κύριό μου Ιησού Χριστό, τον Ποιητή και Πλάστη μου και να πιστέψω σε ένα άνθρωπο θνητό, αγράμματο, εχθρό και πολέμιο του Χριστού μου...

Σε αυτό το σημείο ο πασάς τον διέκοψε, δεν περίμενε να τελειώσει τον λόγο του και διέταξε να τον δείρουν, να του τεντώσουν τα χέρια και τα πόδια με τροχαλίες, να βάλουν πάνω στην κοιλιά του μια μεγάλη πέτρα και να ξεσκίζουν και να κατακόπτουν τις σάρκες του.

Οι δήμιοι αφού έκαναν όλα αυτά τον πότιζαν και νερό με στάχτη και χολή ανακατεμένο. Ο Άγιος τα υπέμενε όλα χάρων. Το πρόσωπό του ήταν τόσο λαμπρό και χαρούμενο ώστε απορούσαν και οι δήμιοι.

Τελικά, βλέποντας ο πασάς τη σταθερότητά του, διέταξε να τον θανατώσουν με ανασκολοπισμό. Τον οδήγησαν στο κέντρο της κωμόπολης και τον σούβλισαν. Έδωσε δε εντολή ο πασάς να παραμείνει το Άγιο λείψανο στο παλούκι πολλές ημέρες, για σωφρονισμό των άλλων.

Παρ' όλο που έμεινε όμως πολλές ημέρες δεν αλλοιώθηκε, όπως συμβαίνει συνήθως στα νεκρά σώματα, ούτε βρώμισε αλλά έβγαζε μια θαυμάσια ευωδία, ώστε να απορούν ακόμα και οι αλλοεθνείς.

Οι Χριστιανοί χαίρονταν και ευχαριστούσαν τον Θεό, τόσο για την ομολογία του Αγίου όσο και διότι αξιώθηκαν να δουν στις μέρες τους μάρτυρα, όπως και στους παλιούς χρόνους.

Δεν τους επέτρεπαν να πάρουν το Άγιο λείψανο για ταφή και το φρουρούσαν μέρα νύχτα. Έκοψαν μάλιστα την κεφαλή και την πήγαν στα Τρίκαλα για να εκτεθεί μαζί με άλλες κεφαλές κακούργων πάνω σε κοντάρια. Έστησαν τα κοντάρια με τις κεφαλές στη σειρά να βλέπουν προς την Δύση. Το πρωί το πρόσωπο του Αγίου έβλεπε προς την Ανατολή. Γύρισαν το κοντάρι στη Δύση. Το πρωί ήταν στραμμένο στην Ανατολή. Αυτό γινόταν πολλές ημέρες.

Έτυχε τότε να βρίσκεται ο Ηγούμενος της Μονής Δουσίκου στα Τρίκαλα, ο οποίος έταξε σε ένα Αρβανίτη Χριστιανό πενήντα γρόσια αν κατόρθωνε να του δώσει την αγία κάρα. Πήγε μια νύχτα που είχε πάρει ο ύπνος τους φρουρούς, έβγαλε την κεφαλή από το κοντάρι, έπεσε όμως το κοντάρι, έκανε θόρυβο, ξύπνησαν οι φρουροί και άρχισαν να τον κυνηγούν. Άρπαξε τότε την αγία κάρα από τα μαλλιά, την έριξε στη ράχη του και άρχισε να τρέχει. Φθάνοντας στο γεφύρι της Σαλαμβρίας και βλέποντας να πλησιάζουν οι διώκτες, πέταξε την τιμία κεφαλή στο ποτάμι, οπότε εκείνοι σταμάτησαν την καταδίωξη και γύρισαν πίσω. Η αγία κάρα παρασύρθηκε από τα νερά και πιάστηκε πιο κάτω στο φράχτη που είχαν κάνει κάποιιοι στο ποτάμι για να ψαρέψουν. Τη νύχτα οι ψαράδες έβλεπαν ένα πύρινο στύλο στη φράχτη τους. Απορημένοι, την άλλη μέρα, πλησίασαν και βρήκαν την χαριτόβρυτη κάρα του Αγίου νεομάρτυρος και την παρέδωσαν στον Ηγούμενο της Μονής Δουσίκου.

Τελικά δόθηκε στην Ι. Μ. Κορώνης, αδελφός της οποίας ήταν ο Άγιος, όπου και φυλάσσεται μέχρι σήμερα επιτελώντας θαύματα.